

Arrest

nr. 246 916 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SCHELLEMANS, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst te zijn en geboren te zijn in 1998 in het dorp Zulmabad, in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. U werkte het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan als mecanicien te Chiknowri. Op 23 oktober 2015 vroeg u een eerste maal internationale bescherming aan. U bent Afghanistan ontvlucht omdat u vreesde gerekruteerd te worden door uw oom W. K. (...) die lid is van de taliban. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 2 februari 2017 een beslissing

tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof werd gehecht aan uw asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 1 juni 2017 (Arrest nr. X). In het kader van deze beroepsprocedure bij de RvV legde u overigens ook uw taskara, kieskaart en een brief van uw dorpshoofd voor.

U diende op 23 juni 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit tweede verzoek haalde u aan dat uw broer A. (...) is verdwenen en dat deze verdwijning verband houdt met uw eerdere asielmotieven, namelijk de problemen met uw oom. U verklaarde verder geen nieuwe elementen te hebben en reeds alles te hebben verteld. U legde geen andere documenten neer. Op 27 juli 2017 oordeelde het CGVS dat uw tweede verzoek niet in overweging kon genomen worden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U diende op 25 september 2017 een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw derde verzoek herhaalde u dat uw broer A. (...) is verdwenen en dat deze verdwijning verband houdt met uw eerdere asielmotieven, namelijk de problemen met uw oom. Uw oom komt op regelmatige basis naar de woning van uw moeder en vraagt haar naar u. Indien u zich niet bij uw oom en de taliban aansluit zal uw moeder worden gedood. In het verleden diende uw moeder hierover reeds klacht in bij de politie, maar die kan haar niet helpen. U verklaarde ook ongeveer anderhalve maand geleden in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend aangezien u tweemaal een negatieve beslissing kreeg voor uw twee verzoeken in België. U verklaarde verder geen nieuwe elementen te hebben, uw vrees bleef onveranderd. Tot slot haalde u nog een recente aanslag aan tegen de politie die plaatsvond nabij een boomgaard te Zulmabad. Op 8 november 2017 oordeelde het CGVS dat uw derde verzoek om internationale bescherming niet in overweging kon genomen worden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U diende op 16 januari 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw vierde verzoek herhaalde u dat uw problemen in Afghanistan verband houden met uw oom W. K. (...) die lid is van de taliban. Volgens uw moeder kwam hij elke dag aan uw huis langs. Hierdoor heeft de broer van uw moeder uw familie naar een vluchtelingenkamp in Sheikh Mesri gestuurd waar niemand hen zal herkennen. Ook haalde u aan dat er in heel Afghanistan explosies plaatsvinden en er nergens veiligheid is. U legde ter staving van uw vierde verzoek om internationale bescherming een bevestiging van uw problemen door de dorpshoofden en een briefomslag voor. Op 15 maart 2018 oordeelde het CGVS dat uw vierde verzoek om internationale bescherming niet in overweging kon genomen worden. Op 30 maart 2018 tekende u bij de RvV beroep aan tegen deze beslissing. Dit beroep werd door de RvV verworpen op 19 september 2018. De RvV stelde immers vast dat u geen elementen naar voren bracht die de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen en oordeelde op basis van de toenmalige landeninformatie dat er voor burgers in het district Surkhrod geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gold. U ging in beroep tegen dit arrest van de RvV bij de Raad van State (RvS) op 4 januari 2019. Dit beroep werd verworpen door de RvS.

Op 14 april 2019 diende u een vijfde verzoek tot internationale bescherming in, waarbij u verklaarde België niet te hebben verlaten. In het kader van dit vijfde verzoek verklaart u dat uw problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn. De laatste keer dat u uw moeder sprak, zei ze u dat uw problemen nog steeds dezelfde zijn en dat u daardoor niet kan terugkeren naar Afghanistan. Daarnaast zegt u dat u zwaar gestraft zou worden als u zou terugkeren naar Afghanistan. U zou als ongelovige beschouwd worden omdat u naar het buitenland gevlucht bent. Bij het indienen van uw vijfde verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een rapport getiteld 'End of the year report (2018) about mujahideen progress and territory control' waarmee u wenst aan te tonen dat Afghanistan onveilig is, een arrest van 15 januari 2019 van de RvV aangaande Am. Ab. (...) d.d. 15 januari 2019 en een begeleidende brief van uw advocaat van 21 maart 2019.

Het CGVS oordeelde op 7 augustus 2019 dat uw vijfde verzoek niet-ontvankelijk was. Er werd immers vastgesteld dat u geen elementen aanhaalde die de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u beweerde vervolgingsfeiten in een nieuw daglicht stelden. Evenmin maakte u aannemelijk dat u als ongelovig of verwesterd zou worden gepercipieerd en om die reden problemen zou kennen. Bovendien motiveerde het CGVS dat er voor burgers in het district Surkhrod geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gold.

U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de RvV op 21 augustus 2019. In uw verzoekschrift werd betoogd dat aan u, gelet op bijkomende landeninformatie die hieraan toegevoegd werd en gelet op uw herkomst uit het district Surkhrod, wel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS maakte in een aanvullende nota op 27 januari 2020 bijkomende landeninformatie over en zette uiteen dat wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district (waaronder Surkhrod) zijn gelokaliseerd, door het CGVS bij de stad Jalalabad worden gerekend,

daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Het CGVS stelde op basis van de landeninformatie dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

In een aanvullende nota van 4 februari 2020 nam uw advocaat enerzijds de ontwikkeling van de kaart 'Jalalabad City Region' op de korrel, waarbij hij onder meer aanstipte dat uw dorp Zulmabad op de door het CGVS gehanteerde interactieve kaart om de agglomeratie Jalalabad te duiden zowel binnen als buiten de agglomeratie terug te vinden is, en verwees hij anderzijds naar enkele rapporten aangaande de veiligheidssituatie en humanitaire situatie in de provincie Nangarhar om te besluiten dat aan u, gelet op uw herkomst uit het district Surkhrod in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming cfr. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Op 21 april 2020 werd de beslissing van het CGVS door de RvV vernietigd. In arrest nr. 235 448 oordeelt de RvV dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden gezien niet met zekerheid kan worden vastgesteld of Zulmabad al dan niet deel uitmaakt van de agglomeratie Jalalabad. De RvV vraagt dit te onderzoeken en daarbij de door de RvV onderschreven veiligheidssituatie in acht te nemen. Wat dit betreft stelt de Raad voorop dat er, rekening houdend met alle landeninformatie die werd voorgelegd, een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de veiligheidssituatie in Jalalabad (en bij uitbreiding de agglomeratie errond) en de rest van de provincie Nangarhar, waarvoor wél subsidiaire bescherming cfr. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet geldt. In zijn arrest erkent de RvV overigens dat er volgens de beschikbare landeninformatie een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad ontstaan is, waarbij bepaalde delen van het district Surkhrod opgegaan zijn in een verstedelijkt gebied en waarbij bepaalde dorpen uit het district Surkhrod deel uitmaken van een ruimere stadsregio.

Doorheen de behandeling van de beroepsprocedure van uw vijfde verzoek legde uw advocaat verder de volgende documenten neer: 'Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2019' van UNANMA d.d. 30 juli 2019; 'UN reminds parties of their responsibility to protect civilians — civilian casualty rates spike in July' van UNAMA d.d. 3 augustus 2019; 'Protection of civilians in armed conflict (annual report 2018)' van UNAMA d.d. februari 2019; 'Worst month for Afghan civilians in over eight years of casualty recording' van Action on Armed Violence d.d. 5 augustus 2019; 'The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security' van United Nations General Assembly Security Council d.d. 14 juni 2019; 'Global Peace Index 2019' van Institute for Economics & Peace d.d. juni 2019; 'Regional overview Asia 31 July 2019' van ACLED; 'Intensifying Violence Dulls Afghans' Hopes for Peace' van ICG d.d. 5 juli 2019; 'Humanitarian Bulletin Afghanistan' van UNOCHA d.d. 30 juni 2019; 'Schools closed due to insecurity in Afghanistan: januari - December 2018' van Afghanistan Education in Emergencies Working Group d.d. mei 2019; 'Afghan independence day bombings follow wedding massacre' van The Guardian d.d. 19 augustus 2019; 'Islamic State claims responsibility for Kabul wedding hall blast' van The Guardian d.d. 17 augustus 2019; 'Kabul attack: nearly 100 injured in Taliban bombing, say officials' van The Guardian d.d. 7 augustus 2019; 'Afghanistan weekly humanitarian update, 4 augustus 2019' van UNOCHA; 'Ten conflicts to worry about in 2019 - Mid-year update' van ACLED d.d. augustus 2019; 'Trump meets security officials on Afghanistan as concerns mount about US withdrawal' van CNN d.d. 16 augustus 2019; 'The flawed US approach to Afghanistan' van ISW d.d. 1 mei 2019; 'Afghanistan's warlords prepare for civil war' van ISW d.d. 15 augustus 2019; 'Afghanistan opium survey' van UNODC d.d. juli 2019; 'Quarterly report on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to December 2019' van UNAMA d.d. 17 oktober 2019; 'Afghanistan protection of civilians in armed conflict, special report: 2019 election-related violence' van UNAMA d.d. oktober 2019; 'Humanitarian response plan Afghanistan 2018-2019' van UNOCHA d.d. december 2019 en 'Humanitarian needs overview Afghanistan' van UNOCHA d.d. december 2019.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Aangaande uw verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk uw vrees ten aanzien van uw oom W. K. (...) die lid is van de taliban (verklaring volgend verzoek, d.d. 08/07/2019, punt 15, 18, 20), moet worden beklemtoond dat dit asielmotief door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd op 1 juni 2017 (Arrest nr. 187896). Tegen dit arrest hebt u geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Uw tweede en derde verzoek werd door het CGVS afgesloten met een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die een nieuw licht lieten schijnen op uw vluchtmotieven. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen van het CGVS. Uw beroep tegen de beslissing van het CGVS dat in het kader van uw vierde verzoek eveneens een beslissing van weigering van inoverwegingname nam, werd door de RvV verworpen, alsook uw cassatieberoep nadien door de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijst van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

In het kader van uw vijfde verzoek haalt u bijkomend aan bij terugkeer naar Afghanistan als ongelovige beschouwd te zullen worden omdat u naar het buitenland vluchtte en daarom zwaar gestraft te zullen worden (Verklaring volgend verzoek, punt 19). Ook uw advocaat verwijst daarnaar in zijn schrijven. Er dient echter te worden opgemerkt dat u en uw advocaat deze blote bewering op geen enkele wijze staven. U beperkt zich louter tot de bewering dat u in geval van een terugkeer als ongelovige zou worden beschouwd omdat u in het buitenland verbleven heeft (Verklaring volgend verzoek, punt 19). Uw advocaat voegt daar zeer algemeen aan toe dat u vier jaar geleden uw land ontvluchtte, sinds 2015 onafgebroken in België woont - wat incoherent is met uw verklaring naar Frankrijk te zijn gegaan (Verklaring volgend verzoek, punt 15) - en dat u, gezien u op jonge leeftijd Afghanistan verliet zou opvallen door uw accent, klederdracht en gedrag. Op deze manier slaagt u noch uw advocaat erin aan te tonen dat u en vooral uw gedachtegoed daadwerkelijk veranderd is en u verwesterd zou zijn of als verwesterd zou worden gepercipieerd, zoals uw advocaat aanhaalt. De stelling dat u als afvallige aanzien zou worden omwille van uw verblijf in Europa en u omwille van uw vierjarig verblijf in Europa verwesterd zou zijn, wordt dan ook niet concreet verduidelijkt, noch door u noch door uw advocaat. Waarom de taliban en uw regiogenoten een andere mentaliteit en geloofsafval louter zouden afleiden uit een verblijf buiten Afghanistan verklaren u en uw advocaat evenmin. Dergelijke verwijzingen van algemene aard zijn dan ook op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en zowel u als uw advocaat blijven desbetreffend in gebreke.

Betreffende de bemerkingen van u en uw advocaat aangaande de veiligheidssituatie in uw regio in het kader van uw vijfde verzoek en de discussie of uw dorp Zulmabad al dan niet deel uitmaakt van de agglomeratie Jalalabad, dient te worden aangehaald dat naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële

herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend

indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Wat er ook zij van de ligging van uw dorp Zulmabad; of het nu net binnen, net buiten of op de scheidingslijn van de agglomeratie Jalalabad en het daarbuiten gelegen gebied gelegen is; in casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de (eventuele) bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/ Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten

westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Er dient benadrukt te worden dat de RvV deze analyse in zijn arrest van 21 april 2020 onderschreef.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Op basis van alle landeninformatie aanwezig in uw dossier, waaronder de rapporten over de veiligheidssituatie in Surkhrod en Nangarhar, en rekening houdend met het schrijven van uw advocaat en de door uw advocaat gevoerde argumentatie oordeelde de RvV in zijn arrest van 21 april 2020 immers dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de veiligheidssituatie in Jalalabad (en bij uitbreiding de agglomeratie errond), zoals hiervoor beschreven, en de rest van de provincie Nangarhar, waarvoor wél subsidiaire bescherming cfr. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet geldt. De raad bevestigde de analyse van EASO dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad (en bij uitbreiding in de agglomeratie errond), zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. De huidige analyse zoals hierboven beschreven ligt in het verlengde hiervan.

Betreffende de verwijzing van uw advocaat naar het arrest nr. 219 593 van 7 januari 2019 waarover hij aanhaalt dat de RvV oordeelde dat voor een persoon van het district Surkhrod subsidiaire bescherming cfr. Artikel 48/4, § 2 c) toegekend diende te worden (brief advocaat dd. 21 maart 2019, p.14) dient

opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming beoordeeld wordt op zijn eigen merites. Evenzeer dient gewezen te worden op het gegeven dat de hierboven vernoemde veiligheidsanalyse waaruit op basis van recente informatie blijkt dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de veiligheidssituatie in Jalalabad (en bij uitbreiding de agglomeratie errond) en de rest van de provincie Nanagarhar dateert van na het vernoemde arrest. De verwijzing naar dit arrest doet dan ook geenszins afbreuk aan bovenstaande analyse.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De verklaringen van uw advocaat in zijn schrijven dat er persoonlijke omstandigheden zijn in uw hoofde waardoor u meer risico zou lopen, gezien u verwesterd zou zijn, werden eerder reeds besproken waarbij werd vastgesteld dat noch u, noch uw advocaat in concreto aantonen welke elementen ertoe zouden leiden dat u bij terugkeer al verwesterd beschouwd zou worden.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in (de agglomeratie) Jalalabad vestigt.

U bent immers een gezonde, alleenstaande man die, gelet op uw leeftijd en professionele- en economische achtergrond, over ruime mogelijkheden beschikt om zich in de agglomeratie Jalalabad te integreren. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds een jaar werkervaring heeft als mecanicien in een garage in Check Nawri, dat in de agglomeratie Jalalabad gelegen is (persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 29 november 2016 (CGVS 1), p. 5, 6). Bij uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u zelfs dat u al twee jaar als mecanicien werkte in een garage in Jalalabad (verklaring DVZ d.d. 16/02/2016, punt 12). Voordien werkte u in de bouwsector, verklaarde u. In België deed u eveneens werkervaring op (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 7 maart 2018, punt 19).

Dat u over werkervaring in verschillende sectoren beschikt en reeds werkervaring opdeed binnen de agglomeratie Jalalabad is van primordiaal belang bij uw hervestiging in de agglomeratie Jalalabad. Gezien u als mecanicien in de agglomeratie Jalalabad aan de slag kon, kan worden aangenomen dat u er tevens over een zeker netwerk beschikt dat u kan helpen bij uw integratie en hervestiging aldaar.

Gelet op de nabijheid van uw dorp Zulmabad bij de stad Jalalabad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van stam- en/of clanleden in de regio. Sowieso heeft u familieleden in Zulmabad wonen. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u immers aan dat uw oom van vaderszijde H. K. (...), met wie uw moeder trouwde na uw vaders overlijden en die u mee grootbracht, in Zulmabad woont (CGVS 1, p. 5). Ook uw

andere oom van vaderszijde, W. K. (...) woont in Zulmabad. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielerlaas maakte u niet aannemelijk dat hij u ongunstig gezind zou zijn. Uw oom van moederszijde R. (...), die uw hielp uw reis te bekostigen, woont in het dorp Debalo dat eveneens op slechts een paar kilometer van de agglomeratie Jalalabad gelegen is (CGVS 1, p. 4, 17). Bovendien dient onderstreept te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde verhuis van uw familie naar Shekh Mesri (gelegen in Surkhrod) die u in het kader van uw vierde verzoek aanhaalde gezien u deze volledig situeert in het verlengde van uw ongeloofwaardig bevonden vervolgingsproblemen (Verklaring meervoudige aanvraag 7 maart 2018, punt 15). Daarenboven werd vastgesteld dat u in het kader van uw vierde verzoek een briefomslag voorlegde waaruit blijkt dat u post ontving van A. (...) uit Zulmabad. Dat u post krijgt van een persoon die de naam van uw broer heeft en die deze post stuurde vanuit uw dorp, waardoor mag worden afgeleid dat hij ook in dit dorp woonachtig is, is geenszins te verzoenen met een beweerde verhuis van uw familie. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat u een familiaal netwerk heeft in (de onmiddellijke nabijheid van) de agglomeratie Jalalabad.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat dit netwerk u niet zou ondersteunen bij terugkeer naar Afghanistan. Sinds uw aankomst in België had u immers nog contact met uw familie in Afghanistan (CGVS 1, p. 15, 17). Doorheen uw verschillende volgende verzoeken blijkt dat u nog in contact staat met uw moeder (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 5 juli 2017, vraag 20; verklaring meervoudige aanvraag d.d. 24 oktober 2017, vraag 20; verklaring meervoudige aanvraag d.d. 7 maart 2018, punt 20; verklaring volgend verzoek d.d. 8 juli 2019, punt 20). Hoewel u bij uw derde verzoek (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 24 oktober 2017, vraag 20) meent uitsluitend contact te hebben met uw moeder, dient gelet op het gegeven dat u in 2018 nog post toegestuurd kreeg door A. (...) aangenomen te worden dat uw contacten ruimer gaan dan slechts uw moeder en dat ook uw broer u welwillend gezind is. Ook uit de vaststelling dat u nog bijkomende documenten voorlegde kan afgeleid worden dat uw netwerk welwillend is. Hoewel u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud nog aangaf op het CGVS dat al uw documenten zich in Afghanistan bevonden (CGVS 29 november 2016, p. 26) slaagde u er immers toch in deze in het kader van uw beroepsprocedure voor te leggen. Ook in het kader van uw vierde verzoek legde u een bijkomend document voor. Ook ondersteunde uw oom R. (...) u om uw reis naar Europa te financieren (CGVS 1, p. 17). Dat u uw reis bekostigde door uw spaargeld en door de financiële steun van deze oom toont ook een nodige financiële draagkracht van u en uw netwerk aan.

Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Uit uw dossier komen geen elementen naar voren waarom u zich niet in de agglomeratie Jalalabad zou kunnen vestigen. Zoals eerder doorheen de behandeling van uw verzoeken om internationale bescherming werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, noch aan uw beweringen dat u als ongelovige beschouwd zou worden zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. In zoverre uw advocaat de interactieve kaart van de agglomeratie Jalalabad betwist, dient er op gewezen te worden dat het u vrij staat om zich desgewenst in dat deel van de agglomeratie Jalalabad te vestigen dat niet de jure in een ander district gelokaliseerd is, gezien u zoals eerder aangetoond over de nodige capaciteiten beschikt om zich daar te vestigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 4, 10 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 4, 10 en 15 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, duidt de Raad erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49).

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU, bemerkt de Raad dat deze richtlijn een herziening is van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en dat de artikelen 10 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU inhoudelijk respectievelijk overeenstemmen met de artikelen 10 en 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De artikelen 10 en 15 van de richtlijn 2004/83/EG werden bij de wet van 15 september 2006 omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor ze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82-84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te

weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing omtrent de verwijzing van verzoekende partij naar de asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: *“Aangaande uw verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk uw vrees ten aanzien van uw oom W. K. (...) die lid is van de taliban (verklaring volgend verzoek, d.d. 08/07/2019, punt 15, 18, 20), moet worden beklemtoond dat dit asielmotief door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd op 1 juni 2017 (Arrest nr. 187896). Tegen dit arrest hebt u geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Uw tweede en derde verzoek werd door het CGVS afgesloten met een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die een nieuw licht lieten schijnen op uw vluchtmotieven. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen van het CGVS. Uw beroep tegen de beslissing van het CGVS dat in het kader van uw vierde verzoek eveneens een beslissing van weigering van inoverwegingname nam, werd door de RvV verworpen, alsook uw cassatieberoep nadien door de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijst van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij deze motivering ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.5.1. Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift haar verblijf in België sinds 2015 en stelt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als zijnde ‘verwesterd’. Omwille van haar langdurig verblijf in België en (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur, zal het voor haar bijzonder moeilijk worden om te aarden in Afghanistan en ook zal de Afghaanse gemeenschap zich afvragen of zij niet ‘besmet’ is geraakt door het Westen. Verzoekende partij onderstreept hierbij dat het niet zozeer gaat of zij zichzelf als westers voelt, doch wel hoe zij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal worden gepercipieerd na haar jarenlang verblijf in Europa. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar verschillende rapporten waaruit het risicoprofiel van verwesterde terugkeerders blijkt (bijlagen 3, 11 en 12 van het verzoekschrift) en tevens naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat in de door verzoekende partij bijgebrachte informatie inderdaad melding wordt gemaakt van het potentiële risicoprofiel van personen die als ‘verwesterd’ worden beschouwd, doch dient te worden benadrukt dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aantoonde dat zij en vooral haar gedachtegoed daadwerkelijk veranderd is en zij verwesterd zou zijn of zij als verwesterd zou worden gepercipieerd. Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij sinds 2015 in België verblijft kan niet worden afgeleid dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, haar familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zal worden gepercipieerd en gevisieerd. Evenmin toont verzoekende partij *in concreto* aan dat haar verblijf in Europa van haar een dermate verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat zij er bij een terugkeer niet zou kunnen aarden en haar leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

2.2.6. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift voor het overige uitsluitend betrekking heeft op de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij, los van de ligging van haar dorp Zulmabad, of het nu net binnen, net buiten of op de scheidingslijn van de agglomeratie Jalalabad en het daarbuiten gelegen gebied gelegen is, zich aan de (eventuele) bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Door verzoekende partij wordt geopperd dat van verwerende partij minstens kan worden verwacht dat zij de locatie bepaalt van het dorp waarvan verzoekende partij afkomstig is en dat zij nauwkeurige kaarten hanteert waarop eenzelfde dorp niet op twee verschillende plaatsen wordt gelokaliseerd. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij “*de instructies van Uw Raad om de locatie van het dorp van verzoeker naast zich neer(legt)*”. Verder betwist zij dat zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de agglomeratie Jalalabad. Verwijzend naar de UNHCR-richtlijnen inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief d.d. juli 2003, benadrukt zij dat de bewijslast desbetreffend op de asielinstanties rust. Waar verwerende partij meent dat redelijkerwijze van haar verwacht mag worden dat zij zich in Jalalabad vestigt, gelet op haar persoonlijke omstandigheden en haar profiel, wijst verzoekende partij erop dat haar verklaringen tijdens haar laatste persoonlijk onderhoud van 29 november 2016 niet zonder meer voor actueel kunnen worden aangenomen. Bovendien werd zij tijdens dit persoonlijk onderhoud niet concreet bevraagd over de mogelijkheid om zich in Jalalabad te vestigen. Wat betreft haar werkervaring, benadrukt zij nog dat zij als minderjarige aankwam in België, dat zij derhalve geenszins “*iemand met serieuze professionele werkervaring is*” en dat haar job als mecanicien er enkel uit bestond om als pupil haar leraar te assisteren en van hem te leren. Verzoekende partij wijst vervolgens op “*de dramatische economische en veiligheidssituatie in Afghanistan en de beperkte kansen op de arbeidsmarkt*” waardoor volgens haar “*verwerende partij er niet van uit (zou) mogen gaan dat verzoeker zomaar werk vindt en kan integreren in de agglomeratie Jalalabad*”. Ter staving van haar betoog voegt zij desbetreffend verschillende rapporten als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlagen 4 en 5). Verzoekende partij onderstreept dat zij geenszins over een netwerk beschikt dat haar kan helpen aan een job en wijst erop dat zij enkel nog contact heeft met haar moeder die werkloos is en haar niet kan helpen. Verder stelt verzoekende partij nog dat de socio-economische situatie in Jalalabad is verslechterd en wijst zij op de grote toename van het aantal IDP's en terugkeerders in Afghanistan sinds 2016 die zich voornamelijk in de steden vestigen. Zij benadrukt dat IDP's en terugkeerders zich hierbij in een bijzondere kwetsbare situatie bevinden en vaak terechtkomen in slechte leefomstandigheden. Zij verwijst desbetreffend naar de UNHCR-richtlijnen inzake Afghanistan d.d. 30 augustus 2018 (bijlage 3 van het verzoekschrift), het rapport “*Humanitarian needs overview – Afghanistan 2020*” d.d. december 2019 van UNOCHA (bijlage 6 van het verzoekschrift) en het rapport “*Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) relevant for assessing the availability of an internal flight, relocation or protection alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul*” d.d. december 2019 van UNHCR (bijlage 7 van het verzoekschrift). Ten slotte duidt verzoekende partij nog op de problematische veiligheidssituatie in Jalalabad en wijst zij erop dat het vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de Taliban en de Verenigde Staten, maar niet de Afghaanse overheid, hoogstwaarschijnlijk een escalatie van het geweld tot gevolg zal hebben en dat het geweld in en rond Jalalabad reeds is gestegen. Ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij het EASO-rapport inzake Afghanistan d.d. juni 2019 (bijlage 8), het internetartikel “*What Will the U.S.-Taliban Peace Agreement Bring for Afghanistan*” d.d. 7 maart 2020 van *The Central Asia-Caucasus Analyst* (bijlage 9) en een vergelijking opgesteld door ACLED van de veiligheidsincidenten in Afghanistan in de periode voor (21-28 februari 2020) en de periode na (29 februari 2020-7 maart 2020) voormeld vredesakkoord (bijlage 10).

De Raad bemerkt evenwel vooreerst dat waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij “*de instructies van Uw Raad om de locatie van het dorp van verzoeker naast zich neer(legt)*”, in de

beslissing van 7 augustus 2019 die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd bij arrest nr. 235 448 van 21 april 2020 door verwerende partij geoordeeld werd dat er voor burgers in het district Surkhrod (provincie Nangarhar), waarvan verzoekende partij afkomstig is, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd in voormeld vernietigingsarrest, zich steunend op het EASO-rapport inzake Afghanistan d.d. juni 2019, evenwel vastgesteld dat de mate van willekeurig geweld dat het gewapende conflict in de provincie Nangarhar kenmerkt, met uitzondering van de stad Jalalabad, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van de provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderstreepte vervolgens in het arrest dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad (en bij uitbreiding in de agglomeratie errond) zich evenwel onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar, doch dat waar verwerende partij er in haar aanvullende nota van uitgaat dat het dorp Zulmabad waarvan verzoekende partij afkomstig is gelegen is in de agglomeratie Jalalabad, zulks niet eenduidig blijkt uit de door verwerende partij bijgebrachte kaarten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dan ook als volgt: *“Noch uit de kaarten in het rechtsplegingsdossier, noch uit de voorgaande motieven blijkt dat met zekerheid kan worden vastgesteld dat het dorp van verzoeker, deel uitmaakt van de agglomeratie rond de stad Jalalabad. Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden, zodat de verwerende partij dit nader kan onderzoeken met in achtneming van de hoger aangegeven beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en de stad Jalalabad met inbegrip van haar agglomeratie”*. De Raad benadrukt evenwel dat verwerende partij in de huidige bestreden beslissing er niet zonder meer van uitgaat dat het dorp Zulmabad in de agglomeratie Jalalabad ligt, doch wel motiveert dat verzoekende partij daargelaten de ligging van haar dorp Zulmabad, of het nu net binnen, net buiten of op de scheidingslijn van de agglomeratie Jalalabad en het daarbuiten gelegen gebied gelegen is, zich aan de (eventuele) bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Deze handelwijze van verwerende partij is derhalve volledig conform met de eerdere beoordeling van de Raad.

De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat er actueel voor burgers in de agglomeratie Jalalabad geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij baseert zich voor wat betreft de analyse van de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad op het EASO-rapport inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan d.d. juni 2019 en de recentere COI-Focus *“Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod”* d.d. 12 maart 2020. Deze beoordeling van de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad wordt bovendien door verwerende partij bevestigd in haar aanvullende nota d.d. 3 december 2020 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9), waarbij verwerende partij tevens verwijst naar het recente *“EASO Country of Origin Information Report: Afghan Security Situation”* van september 2020. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met een loutere verwijzing naar een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in en rond Jalalabad in de eerste week na het vredesakkoord tussen de taliban en de Verenigde Staten op 29 februari 2020 (zie bijlage 10 van het verzoekschrift), zonder dat enige informatie wordt bijgebracht omtrent de aard van deze incidenten en/of het aantal (burger)slachtoffers, geenszins aantoonde dat er actueel voor burgers in de agglomeratie Jalalabad een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict door verzoekende partij niet weerlegd.

De Raad is verder van oordeel dat verwerende partij terecht motiveert dat, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, van haar redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij zich in de agglomeratie Jalalabad vestigt. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij reeds enige affiniteit heeft met de agglomeratie Jalalabad nu zij er reeds heeft gewerkt. Tevens blijkt

dat zij over de vaardigheden en nodige werkervaring beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. Aangezien zij er reeds verschillende jaren heeft gewerkt kan tevens aangenomen worden dat zij er over de nodige contacten beschikt. Gelet op de nabijheid van haar dorp Zulmabad bij de stad Jalalabad heeft zij voorts de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan zij rekenen op een ondersteunend netwerk van stam- en/of clanleden in de regio. Door verwerende partij worden immers volgende vaststellingen gedaan: *“U bent immers een gezonde, alleenstaande man die, gelet op uw leeftijd en professionele- en economische achtergrond, over ruime mogelijkheden beschikt om zich in de agglomeratie Jalalabad te integreren. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds een jaar werkervaring heeft als mecanicien in een garage in Check Nawri, dat in de agglomeratie Jalalabad gelegen is (persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 29 november 2016 (CGVS 1), p. 5, 6). Bij uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u zelfs dat u al twee jaar als mecanicien werkte in een garage in Jalalabad (verklaring DVZ d.d. 16/02/2016, punt 12). Voordien werkte u in de bouwsector, verklaarde u. In België deed u eveneens werkervaring op (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 7 maart 2018, punt 19).*

Dat u over werkervaring in verschillende sectoren beschikt en reeds werkervaring opdeed binnen de agglomeratie Jalalabad is van primordiaal belang bij uw hervestiging in de agglomeratie Jalalabad. Gezien u als mecanicien in de agglomeratie Jalalabad aan de slag kon, kan worden aangenomen dat u er tevens over een zeker netwerk beschikt dat u kan helpen bij uw integratie en hervestiging aldaar.

Gelet op de nabijheid van uw dorp Zulmabad bij de stad Jalalabad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van stam- en/of clanleden in de regio. Sowieso heeft u familieleden in Zulmabad wonen. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u immers aan dat uw oom van vaderszijde H. K. (...), met wie uw moeder trouwde na uw vaders overlijden en die u mee grootbracht, in Zulmabad woont (CGVS 1, p. 5). Ook uw andere oom van vaderszijde, W. K. (...) woont in Zulmabad. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas maakte u niet aannemelijk dat hij u ongunstig gezind zou zijn. Uw oom van moederszijde R. (...), die uw hielp uw reis te bekostigen, woont in het dorp Debalo dat eveneens op slechts een paar kilometer van de agglomeratie Jalalabad gelegen is (CGVS 1, p. 4, 17). Bovendien dient onderstreept te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde verhuis van uw familie naar Shekh Mesri (gelegen in Surkhrod) die u in het kader van uw vierde verzoek aanhaalde gezien u deze volledig situeert in het verlengde van uw ongeloofwaardig bevonden vervolgingsproblemen (Verklaring meervoudige aanvraag 7 maart 2018, punt 15). Daarenboven werd vastgesteld dat u in het kader van uw vierde verzoek een briefomslag voorlegde waaruit blijkt dat u post ontving van A. (...) uit Zulmabad. Dat u post krijgt van een persoon die de naam van uw broer heeft en die deze post stuurde vanuit uw dorp, waardoor mag worden afgeleid dat hij ook in dit dorp woonachtig is, is geenszins te verzoenen met een beweerde verhuis van uw familie. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat u een familiaal netwerk heeft in (de onmiddellijke nabijheid van) de agglomeratie Jalalabad.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat dit netwerk u niet zou ondersteunen bij terugkeer naar Afghanistan. Sinds uw aankomst in België had u immers nog contact met uw familie in Afghanistan (CGVS 1, p. 15, 17). Doorheen uw verschillende volgende verzoeken blijkt dat u nog in contact staat met uw moeder (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 5 juli 2017, vraag 20; verklaring meervoudige aanvraag d.d. 24 oktober 2017, vraag 20; verklaring meervoudige aanvraag d.d. 7 maart 2018, punt 20; verklaring volgend verzoek d.d. 8 juli 2019, punt 20). Hoewel u bij uw derde verzoek (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 24 oktober 2017, vraag 20) meent uitsluitend contact te hebben met uw moeder, dient gelet op het gegeven dat u in 2018 nog post toegestuurd kreeg door A. (...) aangenomen te worden dat uw contacten ruimer gaan dan slechts uw moeder en dat ook uw broer u welwillend gezind is. Ook uit de vaststelling dat u nog bijkomende documenten voorlegde kan afgeleid worden dat uw netwerk welwillend is. Hoewel u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud nog aangaf op het CGVS dat al uw documenten zich in Afghanistan bevonden (CGVS 29 november 2016, p. 26) slaagde u er immers toch in deze in het kader van uw beroepsprocedure voor te leggen. Ook in het kader van uw vierde verzoek legde u een bijkomend document voor. Ook ondersteunde uw oom R. (...) u om uw reis naar Europa te financieren (CGVS 1, p. 17). Dat u uw reis bekostigde door uw spaargeld en door de financiële steun van deze oom toont ook een nodige financiële draagkracht van u en uw netwerk aan.

Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.”

De Raad stelt vast dat voormelde vaststellingen op geen enkele wijze door verzoekende partij in een ander daglicht worden gesteld.

Wat betreft haar bemerking dat verwerende partij zich desbetreffend steunt op de verklaringen die zij aflegde op haar persoonlijk onderhoud van 29 november 2016 en dat deze verklaringen niet zonder

meer voor actueel kunnen worden aangenomen, duidt de Raad er evenwel op dat de motivering van verwerende partij tevens steunt op de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar volgende verzoeken en het gegeven dat uit de door verzoekende partij in het kader van haar vierde verzoek neergelegde briefomslag blijkt dat zij in 2018 nog post ontving van een persoon die de naam van haar broer heeft en die deze post verstuurde vanuit haar dorp Zulmabad. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoonde dat door verwerende partij de verkeerde conclusies worden vertrokken inzake haar persoonlijke omstandigheden. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar betoog louter haar werkervaring als mecaniciens minimaliseert en volhoudt dat zij enkel nog contact houdt met haar moeder, zonder voormelde vaststellingen – waaruit blijkt dat zij niet alleen reeds één of twee jaar gewerkt heeft als mecaniciens in Jalalabad maar ook reeds in de bouwsector gewerkt heeft en dat zij wel degelijk over een ondersteunend familiaal netwerk beschikt in (de onmiddellijke nabijheid van) de agglomeratie Jalalabad – *in concreto* te weerleggen.

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partij evenmin kan volstaan met een verwijzing naar algemene informatie over de moeilijkheden die terugkeerders in Afghanistan kunnen ondervinden bij hun zoektocht naar werk om aan te tonen dat zij bij een hervestiging in (de agglomeratie van) de stad Jalalabad niet in haar levensonderhoud zal kunnen voorzien. De Raad herhaalt hierbij dat uit haar verklaringen blijkt dat zij reeds werkervaring heeft in verschillende sectoren, aangezien zij in Jalalabad reeds werkte als mecaniciens, tevens in de bouwsector werkte (verklaring DVZ d.d. 16/02/2016, punt 12; notities CGVS d.d. 29/11/2016, p. 5-6) en zij ook in België werkervaring opdeed (verklaring meervoudige aanvraag, punt 19). Waar in de door verzoekende partij bijgebrachte informatie wordt verwezen naar het belang van een netwerk in het vinden van een job, onderstreept de Raad dat *in casu* verzoekende partij beschikt over een familiaal netwerk in (de onmiddellijke nabijheid van) de agglomeratie Jalalabad en dat zij voorts in het verleden reeds aan de slag kon als mecaniciens in Jalalabad waardoor kan worden aangenomen dat zij beschikt over een zeker netwerk dat haar ook bij een hervestiging aldaar kan helpen.

Waar verzoekende partij verder nog verwijst naar de moeilijke socio-economische omstandigheden waarin vluchtelingen bij terugkeer naar Afghanistan terecht kunnen komen, stelt de Raad vast dat dit betoog evenmin afbreuk doet aan het voorgaande, gezien verzoekende partij gelet op haar persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat zij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partij in (de agglomeratie van) de stad Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoekende partij geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren.

Verder merkt de Raad nog op dat de verwijzing naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin afdoende is in haar verweer aangezien deze geen bindende precedentswaarde hebben, gelet ook op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht.

Wat betreft ten slotte nog de bemerking van verzoekende partij dat zij niet concreet bevraagd werd over de mogelijkheid om zich in Jalalabad te vestigen, wijst de Raad er evenwel op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen. Door verwerende partij wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat uit het dossier van verzoekende partij geen elementen naar voren komen waarom zij zich niet in de agglomeratie Jalalabad zou kunnen vestigen, waarbij opgemerkt wordt dat, zoals eerder doorheen de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming werd aangetoond, geen geloof kan worden gehecht aan haar beweringen inzake de problemen die zij met de taliban gekend zou hebben, noch aan haar beweringen dat zij als ongelovige beschouwd zou worden zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen haar land van herkomst kunnen worden beschouwd. De Raad stelt tevens vast dat, gelet op wat voorafgaat, verzoekende partij ook in haar verzoekschrift geen

concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat van haar niet verwacht kan worden dat zij zich in de agglomeratie Jalalabad vestigt.

2.2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.8. Per aanvullende nota d.d. 15 december 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 13) legt verzoekende partij nog het rapport "*Nansen Note 2020-4. Jalalabad als intern vestigingsalternatief voor personen met nood aan subsidiaire bescherming*" d.d. 9 november 2020 van Nansen (bijlage 1 van de aanvullende nota) en het rapport "*Keeping intra-Afghan talks on track*" d.d. 30 september 2020 van *International Crisis Group* (bijlage 2 van de aanvullende nota) neer. Deze rapporten zijn evenwel niet van aard bovenstaande vaststellingen inzake het *in casu* voorhanden zijn van een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad in een ander daglicht te stellen.

Inzake de nota d.d. november 2020 van Nansen, onderstreept de Raad vooreerst dat waar in de nota besloten wordt dat een intern vestigingsalternatief momenteel niet mogelijk is in Jalalabad, gelet op de volatiele veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in de stad, nergens in voornoemde *UNHCR Eligibility Guidelines* van 30 augustus 2018, noch in de *EASO Country Guidance note* van juni 2019 gesteld wordt dat een intern vestigingsalternatief in Jalalabad voor iedere verzoeker is uitgesloten. Er kan dan ook wel degelijk toepassing worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de agglomeratie Jalalabad, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Waar in de aanvullende nota benadrukt wordt dat uit de nota van Nansen het belang van een netwerk blijkt, wijst de Raad erop dat hierboven er reeds herhaaldelijk op werd gewezen dat *in casu* verzoekende partij beschikt over een familiaal netwerk in (de onmiddellijke nabijheid van) de agglomeratie Jalalabad en dat zij voorts in het verleden reeds aan de slag kon als mecaniciens in Jalalabad waardoor kan worden aangenomen dat zij ook in Jalalabad beschikt over een zeker netwerk. Zij het daarbij overigens nog bemerkt dat hoe dan ook door UNHCR aanvaard wordt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Waar voorts in de nota van Nansen de veiligheidssituatie in Jalalabad wordt besproken en verwezen wordt naar verschillende internationale rapporten, waaronder het recente "*EASO Country of Origin Information Report: Afghan Security Situation*" van september 2020, stelt de Raad vast dat deze informatie geen afbreuk doet aan bovenstaande beoordeling van de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad nu hieruit niet blijkt dat de situatie in de agglomeratie Jalalabad dermate is gewijzigd dat bovenstaande beoordeling niet langer correct is. Zij het hierbij nog opgemerkt dat voormeld EASO-rapport van september 2020 ook reeds door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie punt 2.2.6.). Waar in de nota van Nansen nog gewezen wordt op de socio-economische situatie in Jalalabad, onderstreept de Raad dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat zij in mensonwaardige omstandigheden terecht zal komen en dat gelet op de hierboven vermelde persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij daarentegen aangenomen kan worden dat zij wel degelijk in staat is om in de agglomeratie Jalalabad in haar levensonderhoud te voorzien. Waar in de aanvullende nota nog wordt benadrukt dat verzoekende partij niet in het bezit is van haar originele taskara, enkel van een kopie, en dat uit de nota van Nansen blijkt dat het bezitten van een taskara essentieel is om toegang te verkrijgen tot sociale voorzieningen, stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij niet afdoende aantoont dat zij in de onmogelijkheid verkeert om in het bezit te komen van haar originele taskara, dat zich volgens haar verklaringen nog in Afghanistan zou bevinden (administratief dossier, stuk 5, map voorgaande verzoeken, map 1^e verzoek, stuk 14, verklaring DVZ, vraag 25), temeer gelet op de nabijheid van haar dorp Zulmabad bij Jalalabad en de vaststelling dat verzoekende partij, zo blijkt uit de door haar in het kader van haar vierde verzoek neergelegde briefomslag, nog post ontving vanuit haar dorp Zulmabad.

Aangaande het rapport "*Keeping intra-Afghan talks on track*" d.d. 30 september 2020 van *International Crisis Group*, stelt de Raad vast dat dit rapport handelt over de vredesgesprekken tussen de Afghaanse overheid en de Taliban en dat men vreest voor een verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan. De Raad is van oordeel dat een loutere verwijzing naar een *mogelijke* verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat er actueel voor burgers in de agglomeratie Jalalabad geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in een ander daglicht stelt. Derhalve is deze informatie evenmin van aard om afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5, 'W-dossier', stuk 7, map documenten). Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou (zie rechtsplegingsdossier, stuk 6, map overgemaakte stukken door CGVS). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Verder oordeelt de Raad dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel evenmin is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT